

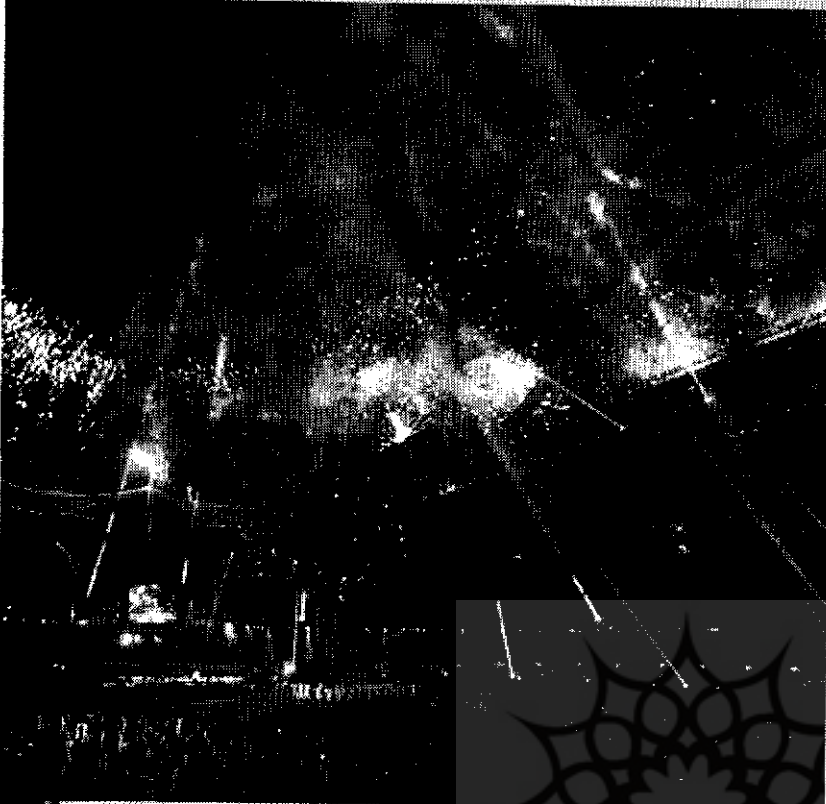
حضور ایران در بازی های المپیک آتن

بازی ها، شاید با اراکه آمار بتوان به تحلیل روشن تری دست یافت و آن را دستمایه ای قرار داد برای چند پیشنهاد:

۱. در بازی های المپیک آتن، در مجموع ۹۳۱ مدال توزیع شد که سهم قاره های اروپا، آسیا، آمریکای شمالی و جنوبی، آفریقا و اقیانوسیه به ترتیب ۴۸۶، ۱۷۶، ۱۷۹، ۳۶ و ۵۴ مدال بود. از ۳۰۱ طلای توزیع شده، اروپا با ۱۲۴، آسیا با ۶۹، آمریکای شمالی و جنوبی با ۵۹، آفریقا با ۲۰ و اقیانوسیه با ۹ طلا، در رتبه های اول تا پنجم قرار می گیرند.
۲. قاره ی اروپا با به دست آوردن ۴۸۶ مدال، سرآمدترین قاره ی دنیا در بیست و هشتمین دوره ی بازی های المپیک لقب گرفت. قاره ی اروپا به ترتیب ۱۴۴ طلا، ۱۵۵ نقره و ۱۸۷ برنز بازی ها را به خود اختصاص داد.
۳. ۵ کشور برتر قاره ی اروپا کشورهای روسیه، آلمان، فرانسه، ایتالیا و انگلیس هستند که به ترتیب ۴۸، ۳۲، ۳۲ و ۳۰ مدال بازی های المپیک را به دست آوردند (سهم کشور روسیه از این دوره به ترتیب ۲۷ طلا، ۲۷ نقره و ۲۸ برنز است).
۴. سهم کشورهای آسیایی از ۹۳۱ مدال توزیع شده

سال ۱۳۸۳ شمسی و معادل میلادی آن، یعنی سال ۲۰۰۴، به بیست و هشتمین دوره ی بازی های المپیک اختصاص داشت و بدون هیچ تردیدی، برگزار ی بیست و هشتمین دوره ی بازی های المپیک در آتن همه ی رویدادهای سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی و بین المللی را تحت الشعاع خود قرار داد. میلیاردها نفر هر روز شاهد زیباترین و مهیج ترین صحنه های ورزشی بودند. شرکت ایران در این دوره از بازی ها با حضوری مؤثر قرین شد و با نواخته شدن سرود جمهوری اسلامی ایران، برای دویار، دو مدال طلای وزنه برداری و تکواندوی بازی ها به ایران آورده شد. غرور و افتخار ناشی از پیروزی نسبی ورزشکاران در این دوره از بازی ها - هر چند متوازن با شان توانمندی ها و ویژگی های ملت بزرگ ایران اسلامی نبود - بار دیگر حضور مؤثر ایرانیان در میادین بین المللی و از جمله میادین ورزشی را ثابت کرد. بدون تردید، پربیننده ترین و پرتماشاکرترین مسابقه های بازی های المپیک، مسابقات دوومیدانی بود که جمهوری اسلامی ایران نتوانست در این میدان موفقیتی به دست آورد.

در مورد چگونگی حضور ایران اسلامی در این

در بازی ها، ۱۷۶ مدال است که کشور چین با ۶۳ مدال، سرآمدترین کشور آسیای حاضر در بیست و هشتمین دوره ی بازی های المپیک آتن به شمار می رود. چین با دریافت ۳۲ طلا، ۱۷ نقره و ۱۴ برنز بعد از آمریکا که بنا به دست آوردن ۱۰۳ مدال، رتبه ی نخست را به خود اختصاص داد، رتبه ی دوم بازی ها را کسب کرد که این افتخار بزرگی برای قاره ی آسیا به شمار می رود. به نظر می رسد این اولین بار است که یک کشور آسیایی در طول تاریخ بازی های المپیک، این عنوان را به خود اختصاص می دهد و بعید نیست بارشد جهشی چین در ورزش دنیا به ویژه در رشته ی دوومیدانی - در بازی های المپیک ۲۰۰۸ یکن - که خود چین میزبان بازی هاست - گوی سبقت را از آمریکا بریاید و در جایگاه نخست بازی ها قرار گیرد.

۵. در میان کشورهای آسیایی، چین، ژاپن، کره ی جنوبی، تایلند و ایران با کسب به ترتیب ۶۳، ۳۷، ۳۰، ۸ و ۶ مدال، رتبه های اول تا پنجم کشورهای آسیایی شرکت کننده در بیست و هشتمین دوره ی بازی های المپیک را به خود اختصاص دادند. سهم مدال های طلا، نقره و برنز کشورهای یادشده در این دوره از بازی ها به شرح جدول ۱ است.

در مقایسه با بازی های المپیک ۲۰۰۰ سئول که ایران با کسب ۳ مدال طلا و ۱ برنز، رتبه ی بیست و ششم بازی ها را به خود اختصاص داده بود، جمهوری اسلامی ایران در این دوره از بازی ها ۳ پله تزل داشته است (مرغوبیت مدال طلا عامل تعیین کننده ی اصلی در رتبه بندی کشورهای شرکت کننده در بازی های المپیک است).

۷. در بیست و هشتمین دوره ی بازی های المپیک آتن، از ۲۰۶ کشور شرکت کننده، ۷۵ کشور موفق به کسب مدال شدند که در این بین، آمریکا با ۱۰۳ مدال و ترینیدا و توباگو، سوریه، مغولستان، اریتره و کلمبیا با کسب ۱ مدال برنز به ترتیب مقام های اول و آخر کشورهای دریافت کننده مدال را به دست آورده اند.

۸. در میان کشورهای عربی آسیایی، امارات متحده ی عربی با کسب ۱ طلا و سوریه با ۱ برنز به ترتیب رتبه های پنجاه و چهارم و هفتاد و یکم را در بیست و هشتمین دوره ی بازی های المپیک آتن از آن خود کردند.

۹. جمهوری اسلامی ایران با کسب رتبه ی بیست و نهم در این دوره از بازی ها، بالاتر از

در مجموع، ۵ کشور یادشده ۸۱ درصد کل مدال های دریافت شده از سوی کشورهای آسیایی را به خود اختصاص دادند. ۱۹ درصد بقیه از آن ۱۰ کشور دیگر آسیایی است که موفق به کسب مدال شده اند.

جمهوری اسلامی ایران با به دست آوردن ۶ مدال از ۹۳۱ مدال توزیع شده در بازی های المپیک آتن، کم تر از ۱ درصد مدال های توزیع شده را کسب کرده است (دقیقاً ۰.۶۴۲ درصد) و به همراه کشور اسلواکی، رتبه ی بیست و نهم بازی ها را به خود اختصاص داده اند.

کشور	طلا	نقره	برنز	جمع
چین	۳۲	۱۷	۱۴	۶۳
ژاپن	۱۶	۹	۱۲	۳۷
کره ی جنوبی	۹	۱۲	۹	۳۰
تایلند	۲	۱	۳	۸
ایران	۲	۲	۲	۶
جمع	۶۲	۴۱	۴۱	۱۴۴

کشورهای شاخص در مسائل اقتصادی، اجتماعی و ورزشی، مثل چین تایپه، بلغارستان، دانمارک، آرژانتین، کراوسی، مصر، سوئیس، بلژیک، ایرلند، مکزیک، پرغال و فنلاند قرار گرفته است.

۱۰. در بازی های المپیک سیدنی، کشورهای آسیایی چین با ۵۹ مدال، کره ی جنوبی با ۲۸ مدال، ژاپن با ۱۸ مدال و قزاقستان با ۷ مدال، بالاتر از ایران ایستادند و این درحالی است که در بازی های المپیک آتن، کشورهای آسیایی چین با ۶۳ مدال، ژاپن با ۳۷ مدال، کره ی جنوبی با ۳۷ مدال و تایلند با ۸ مدال بالاتر از ایران بودند.

۱۱. ایران از بازی های المپیک ۱۹۴۸ لندن در بازی های المپیک حضور داشته است که جدول مقایسه ای دریافت مدال آن بر حسب مرغوبیت و تعداد مدال در ادامه نشان داده شده است (جدول ۲).

به نظر می رسد با توجه به این آمار و ارقام بتوان ادعا کرد:

الف) اگر ملاحظه پیشرفت در ورزش، اقتصاد باشد، به نظر نمی رسد اقتصاد کشورهایی مثل روسیه (بارتبه ی سوم)، کوبا (بارتبه ی دوم) و اوکراین (بارتبه ی دوازدهم) از ما بهتر باشد، ولی موفقیت ورزشی آن ها در بازی های المپیک آتن خیلی زیادتر است. همچنین کشورهایی که به نظر می رسد به لحاظ اقتصادی از ما قوی ترند، در رتبه های پایین تری از ما در بازی های المپیک قرار گرفته اند؛ برای مثال: دانمارک (بارتبه ی ۳۷)، سوئیس (بارتبه ی ۴۶) و ایرلند (بارتبه ی ۵۴).

ب) اگر جمعیت کشورها را در نظر بگیریم، باز هم به شاخص روشنی دست نمی یابیم. برای مثال،

اندونزی (بارتبه ی ۴۷) و هند (بارتبه ی ۶۶) در بازی های المپیک آتن رتبه هایی پائین تر از ما به دست آورده اند، در حالی که جمعیت هند نزدیک به ۹۰۰ میلیون و جمعیت اندونزی نزدیک به ۲۵۰ میلیون نفر است. در مقابل کشورهای مثل کوبا، نروژ و... با جمعیت های به مراتب کمتری نسبت به ما، در رتبه های بالاتر بازی های المپیک آتن قرار گرفته اند.

ج) اگر پراکندگی جغرافیایی را در نظر قرار دهیم، کانادا (بارتبه ی ۲۱) به مراتب از ما گسترده تر است.

د) اگر به رشد علوم ورزش توجه کنیم، شاید بتوان ادعا کرد به جز کشور اتیوپی، ۲۸ کشور دیگری که بالاتر از ما در بازی های المپیک ایستاده اند، از رشد علمی خوبی در فعالیت های ورزشی برخوردارند.

بنابراین، هنوز به راحتی نمی توان شاخص های موفقیت در بازی های المپیک را قطعی برشمرد و سهم هر عامل را در موفقیت ها و کسب مدال های طلا، نقره و برنز بازی های المپیک به طور دقیق برآورد کرد. برای دستیابی به روش هایی کارآمد، ابتدا باید پرسش هایی را که می توانند ضامن موفقیت باشند، مطرح کرد.

سوال های اصلی که باید بدان ها پاسخ داد عبارتند از:

۱. آیا قهرمانان ورزشی که در بازی های المپیک آتن و قهرمانی های جهان موفق به کسب مدال شده اند، پدیده ای خودجوشند یا محصول سیستم دقیق برنامه ریزی و تربیت استعدادها و ورزشی اند؟

۲. آیا سهم مدیریت منابع انسانی - ورزشکاران، مربیان، مدیران و سرپرستان - در موفقیت ها شناسایی شده اند؟ برای پایداری مدیریت ورزشی و هدر ندادن منابع

جدول ۲

تعداد مدال				مرغوبیت مدال			
مجموع	برنز	نقره	طلا	مجموع	برنز	نقره	طلا
۷	۴	۳	-	۴	۱	-	۳
۶	۲	۲	۲	۶	۲	۲	۲
۵	۱	۲	۲	۵	۱	۲	۲
۵	۲	۱	۲	۵	۲	۱	۲
۲	۱	-	۳	۳	۱	۱	۱
۲	۳	۱	-				

انسانی در این بخش چه برنامه‌هایی طراحی و به اجرا در آورده‌اند؟ آیا مدیران ورزشی به خوبی در جایگاه خود مستقر می‌شوند و پس از اتمام دوره‌ی مسؤلیتشان آیا باز هم جامعه‌ی ورزش از خدمات آن‌ها بهره‌مند می‌شوند؟ استعدادیابی در ورزش کشور - که لازمه‌ی امر ورزش قهرمانی است - چگونه در کشورمان به اجرا در می‌آید؟ زبندگان و نخبگان ورزشی چگونه تحت پوشش قرار می‌گیرند تا پس از دوره‌ی قهرمانی، از ورزش خارج نشوند و خدمات خود را در کسوت مربی ادامه دهند؟

۳. تشکیلات ورزشی تا چه حد در رشد و پرورش قهرمانان ورزشی مؤثرند؟ در این ارتباط، سازمان‌های متولی ورزش دانش‌آموزی، ورزش دانشجویی و فدراسیون‌ها، چه وظایفی برای یاری‌رسانی به سازمان اصلی ورزش بر عهده دارند؟ آیا تعاملی سازنده بین همه‌ی سازمان‌های درگیر در ورزش برای رشد نخبگان و استعدادهای ورزشی وجود دارد؟

۴. نقش دولت در پشتیبانی از سازمان‌های ورزشی کشور چیست؟ آیا محوریت یک ساختار برای توسعه‌ی ورزش پایدار در کشور، از سوی دولت تعیین شده است؟ تعامل بین دولت و سازمان‌های ورزشی، به ویژه NGOهای ورزشی چگونه است؟ آیا دولت برنامه‌ای جامع برای نظارت و نه دخالت بر کار سازمان‌های ورزشی دارد؟

۵. آیا دولت برای استقرار نیروهای متخصص و ورزیده دانشگاهی در ساختارهای تصمیم‌سازی و تصمیم‌گیری ورزشی، چاره‌ای اندیشیده است؟ دولت برای حفظ مدیریت کارآمد و توانمند و بهره‌برداری از منابع انسانی ورزیده در ساختارهای ورزشی، چه برنامه‌ای دارد؟

به نظر می‌رسد، تا به سوال‌های طرح شده نتوانیم به طور جامع و کامل پاسخ دهیم، شناسایی و تلویح شاخص‌های موفقیت در ورزش کشور غیرممکن است. تا آن زمان، موفقیت‌های نسبی در میادین بین‌المللی ورزشی تضمین‌کننده حضور کهنه مدیرانی است که در قالب‌های جدید نمی‌گنجند و هرگونه طرح و برنامه‌ی جدیدی در ورزش را با توجه

ناکارآمدی به تعویق می‌اندازند.

آن‌ها به کلان برنامه و برنامه‌های بلندمدت نمی‌اندیشند، بلکه موفقیت‌های مقطعی و دوره‌ای برای کارآمدی دوران خود جست و جو می‌کنند. باید از این مرز گذشت و با تادیده گرفتن دوران خود، نظام جمهوری اسلامی ایران را برای موفقیت‌های پایدار در صحنه ورزشی یاری‌رسانند. این را کسانی می‌توانند محقق سازند که روشمندی جزو اصول کاری‌شان است. در کل، ورزش کشور پس از ۲۵ سال از پیروزی انقلاب اسلامی، هنوز روشمندی را در حوزه‌ی ورزش تجربه نکرده است.